

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1884-12-15

þÿ £ ¬ » À¹ 3 3/4 - ± Á . 4 2

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10254>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΛΙΑ.

ΕΤΟΣ Α.

ΑΡΙΘ. 42.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἐξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἄποκοπὴν.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δέον νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.

Editor S. HOYRMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, εἰσὶ γρήγορα ἢ ἄργά θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

15, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1884.

Ὅντως εἰς μυθολογικὸν κόσμον ἀνήκει ὁ ἐπισκεψάμενος τὴν Κύπρον Γερμανός, (ὁ Kuhner νομίζομεν) εἰ μυθολογία ἐστὶ τὸ καθ' ὑπαγόρευσιν μεγητρᾶς ψυχῆς πλαττεῖν ψεῦδη καὶ διαίδειν καὶ κηρύττειν ἐπισήμως καὶ ἀνευθριάστως αὐτὰ ὡς ἀληθείας πασιφανεῖς! Ὅντως εἰς φιλοσοφικὸν κύκλον ἀνήκει, εἰ φιλοσοφία ἐστὶ τὸ φαντάζεσθαι τ' ἀνύπαρτα ὡς ὑπαρκτά, καὶ δημιουργεῖν κόσμους ἰδεώδεις καὶ ἰδανικοὺς καὶ θεμελιοῦν τολμηρῶς ἐπ' αὐτῶν κτίρια καὶ οἰκοδομεῖν οἰκοδομήματα οὐρανομήκη, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα προσβληθῶσι καὶ ὑβρισθῶσι βανκύσως λαοὶ ἄθῳοι, οἵτινες διηνεκῶς πρὸς τὸ νὰ μετριάσωσι τὸ βᾶρος τοῦ δουλικοῦ ζυγοῦ καταγίνονται.

Τοιαύτη τις περὶ τοῦ Γερμανοῦ τούτου ἔξενεχθήσεται γνώμη ὑπὸ παντὸς γινώσκοντος τὴν Κύπρον καὶ τοὺς Κυπρίους ἅμ' ὡς ἀναγνώσῃ τὴν ὑπὸ τούτου ἐν τῇ «Γενικῇ Ἐφημερίδι» τοῦ Μονάγου δημοσιευθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῆς ἐριτίμου Τεργεσταίας «Ἡμέρας» ἀναδημοσιευθεῖσαν ἐν μεταφράσει «ἐπίσκεψίν του εἰς Κύπρον».

Πᾶς Κύπριος ἀναγινώσκων τὰς μεστὰς γολῆς καὶ πάθους φλυαρίας τοῦ Γερμανοῦ ἐπισκέπτου, μετ' ἐκπλήξεως στρέφει συνεχῶς τὸ βλέμμα ἵνα ἴδῃ καὶ πεισθῇ ἂν πραγματικῶς περὶ Κύπρου εἰς τὰ γραφόμενα· πεπεισμεθα δ' ὅτι καὶ πᾶς ξένος εἰ μὴ τὴν αὐτὴν καὶ ὁ Κύπριος αἰ-

σθανθῇ ἔκπληξιν, ἀπόρως ὅμως θὰ ἐρωτᾷ, «μὴ ἡ Κύπρος μετετέθη εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὀκεανόν;»

Τύχη τῶν ἐπιζήλων! Γερμανὸς χάριν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἐπισκεψάμενος τὴν Κύπρον ἀνεκάλυψεν, εἶδε καὶ ἔγνω ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ ἐξηρεύνησε μετὰ θαυμαστῆς τῶν τε ἀκριβείας τοὺς διαφόρους χαρακτήρας Αἰγυπτίων καὶ Κυπρίων ἐν ὀλίγαις ἡμέραις καὶ μάλιστα ὥραις, κατ' ἄς οὐδεὶς ἄλλος ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον περιηγούμενος καὶ οὐχὶ χάριν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν ἠδύνατο οὕτως εὐκόλως ταχέως καὶ δὴ καὶ λεπτομερῶς νὰ μάθῃ.

Οὐδὲν ἐπιχειροῦμεν ἀνασκευὴν τῶν ἐρεσχειλῶν τούτων, (ἐκτὸς, ἄλλως τε, τῶν ὀρίων τῆς ἐφημερίδος ταύτης οὖσαν), διότι ἄλλως, τίς τυφλώτερος, ἢ κωφότερος τοῦ ἐβελουσίως τυφλώττοντος καὶ κωφεύοντος; ἀλλὰ, τίς ἄρα γε Κύπριος εἶνε δυνατόν νὰ ὑπομείνῃ, ἀνευ ἀγανακτήσεως τὰ μοχθηρὰ ἐπινοήματα καὶ αἰσχρὰ συκοφαντίας ταύτας, πρὸς τὸ διασύραι τὸ τῶν Κυπρίων ὄνομα καὶ ἐγκολάφαι τούτῳ στίγματα ἐνειδούς καὶ περιφρονήσεως, καὶ νὰ μὴ φωνάξῃ, νὰ μὴ ἀποδείξῃ τοῖς πᾶσι τὸ μέγα ψεῦδος τῶν διηγήσεων δι' οὗ αὐταὶ ἀφ' ἐαυτῶν ἀναιροῦνται;

Διότι, δμολογοῦμεν ἐν εἰλικρινείᾳ, εἰ μὲν ἀληθῆ ἦσαν τὰ παρ' αὐτοῦ γραφό-

μενα, θὰ ἐδεχόμεθα ἐν σιωπῇ τὰς προσβολὰς καὶ δὲν θὰ ἐτολμῶμεν, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καλῶμεν αὐτὰ αἰσχροῦ ψεύδη, κατ' ἄσπον μάλιστα

ἀφορμὴν ἴσως ζητοῦσι πλείστοι παρ' ἡμῖν ξένοι ἵνα ἐλέγξωσιν ἡμᾶς καὶ ὡς ψεῖστας· πλὴν, χάριν πρῶτον τῆς ἀληθείας, καὶ χάριν, δεύτερον, τοῦ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ ἐπισκέπτης Γερμανός, ὑπὸ πάθους ἐξήμεσε τὰ ὀδυρότατα ταῦτα κατὰ τῶν Κυπρίων, καὶ ὅτι ἐπασχέ καὶ πάσχει ὑπὸ περιοδικῆς φρενοβλαβείας—εἰ μὴ ἐν καταστάσει διηνεκοῦς μέθης διατελῇ—τὴν ὁποίαν κλῶν εἶνε νὰ προλάβωσιν οἱ ὑπὲρ τῆς υγείας του ἐνδιαφερόμενοι, ἀναλαμβάνομεν ἵνα δι' ὀλίγων λέξεων κατοστήσωμεν πασιφανῆ τὰ σημεῖα ἐφ' ὧν ἡ ἰδέα ἡμῶν αὐτῇ στηρίζεται, παρακαλοῦμεν δὲ τὸν ἀναγνώστην ν' ἀκολουθήσῃ ἡμᾶς ἀκολουθήσοντάς τε τοῦ φίλου Γερμανοῦ ταξείδιον.

Ἀπὸ τῆς πέμπτης πρωίνης ὥρας κατ' ἦν ὁ ἥρωσ τοῦ μυθιστορήματός μας ἀπεβιβάσθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκ τῆς «Ἐλπίδος» μέχρι τῆς μεσημβρίας, εἶδεν ἅπαντα ὅσα ἔπρεπε νὰ ἴδῃ ἐν Αἰγύπτῳ· οὐδὲν ὑπελείφθη, καὶ μὴ θαυμάσητε εἰς τοῦτο, διότι περιέμενε φαίνεται ἡ Ἀλεξανδρεία τὸ σπουδαῖον τοῦτο πρόσωπον, καὶ διὰ τοῦτο ἀλλεπαλλήλως τῷ παρουσιασέν ἅπαντα ἐξ' ὧν δύναται τις ἐντελεστάτην ἰδέαν νὰ σχηματίσῃ περὶ τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ χαρακτήρος τοῦ Αἰγ.

λαοῦ «τά τε δηλ. δυσαρρήμητα παιδιά τὰ ἐν τῇ κόπρῳ καὶ τῷ κομιρτῷ ἔξινόμενα, τὴν στέλῃν τοῦ Πομπηίου, τὴν διώρυχα τοῦ Νείλου, τοὺς λουομένους ἐν αὐτῇ ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιά, καὶ ὀλίγον προσωτέρω τὰς ἑκατόν (ἀκριβῶς!) δαμάλεις, τὴν γνήσιαν γενιτσαρικήν μουσικήν καὶ πομπὴν ἀραβικοῦ γάμου μετὰ τῆς δωδεκαέτιδος (ἀκριβῶς!!) φοινοκοπαρίου νύμφης, ἣν καὶ χαιρετίσας εὐλαβῶς ἠύχαριστήθη ὑπὸ τοῦ νυμφίου φιλοφρόνως (διατί νὰ λείψῃ καὶ τοῦτο;) τὴν ἀμέσως ἐπομένην τῇ γαμηλίῳ πομπῇ ἐτέραν τοικύτην χάριν περιτομῆς μετὰ τοῦ τετραετοῦ παιδίου ὀχυμένου ἐφ' ἀμάξῃ, εἰσήχθη μετὰ ταῦτα εἰς τὸν κήπον τοῦ Κεδίβου ὅπου ἐθούμασε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πεικιλίαν ἀξιολόγων ἀνθέων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων, διεσκέδασε τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν μαρμαρίνον μέγαρον, ἐθαύμασε τὰς πέντε Δεσποίνας τὰς καταβάσας τῶν δύο κομφῶν ὀχημάτων μετὰ τῆς ἐπανωφόρια ἐκ μελαίνης μετὰ τῆς καὶ πέπλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς ἀνηκούσας εἰς τὸν γυναικονίτιον τοῦ Βλοῦμ πασᾶ, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἦσαν περικεκαλυμμένοι ἐφαίνοντο κομφῆ καὶ ἀδεῖς καὶ ἐπεδείκνυντο τὰ ποικιλόχρωμα ὀποδήματα καὶ τὰ κεκοσμημένα αὐτῶν σφυρά, ἠσθάνθη τὴν ἐπήρειαν τοῦ βλέμματος τῶν μόνων ὀρατῶν καὶ περιέργων μελανῶν ὀφθαλμῶν εὖς διὰ παντὸς τοῦ χρόνου (πόσος ἀρά γε ἦτο οὗτος;) εἶγον ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους, ἀλλ' ὅτι τὸ ὄμμα τοῦ εὐνούχου ἐπέβαλλεν ἐλατέρωσε (δηλ. αὐτῷ τε καὶ ἐκείναις) φρόνησιν, ἀπήνησε κατόπιν [πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνας] ἐκφορὰν ἧς κατόπιν ἔτρεχον ὀλολύζουσαι πεντήκοντα καὶ διακόσια. (ἀρ. 250) κεκαλυμμένοι γυναῖκες, ἐθεάσατο περιέργως τοὺς ἐσταυρωμένους τοῖς ποσὶ καθήμενους ἀραβικὸν κλ. γλ. πλειστα ὅσα ἐν τῷ μεταξύ μεθ' αὐτῶν πρὸς ἐπισφράγισιν, ἐπειδὴ τὸν ἠνάγκασε τὸ θάλπος τῆς μεσημβρίας νὰ ζητήσῃ ἀνεσιν καὶ σκιάν εἰς καφεπωλεῖον εἶδε καὶ τοῦτο· τὰς πεντεκαίδεκα Βιενναίας νεάνιδας αἰτινες ἐπαιάνιζον μουσικήν.

Ἀκούσατε λοιπὸν πλειστοὶ ὅσοι περιηγηταί, καὶ μὴ θαυμάσητε, ἂν ἦνε δυνατόν, καὶ μὴ ζηλεύσητε τὴν μοναδικὴν τύχην τοῦ ἐμπόρου τούτου, ὅστις ἐν διαστήματι ὅ μόνος ὠρῶν εἶδε στήλας, διώρυχας, λουτρά, γάμους, ταφάς, περιτομάς, κήπους καὶ μέγαρον Κεδίβικόν, ἅπαντα δηλ. ὅσα ἔπρεπε νὰ ἴδῃ, νὰ αἰσθάνῃ δὲ σὺν τούτοις καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ οἰχομένην ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν μελανῶν ἐκείνων

βλεμμάτων εἰ μὴ τῷ τὴν περι-συνέλεγον τὰ εὐνούχικα ὄμματα. Εὐχῆς ἔργον ὅτι δὲν συνήνησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰ σκανδαλώδη ἐκεῖνα βλέμματα, ἄλλως καὶ ἡ πολυτίμος καὶ βορυσήμαντος αὕτη περιδείξις ἡμιτελής θὰ ἔμενε, καὶ τὰ τόσα περιέργως, τὰ παραδόξως πῶς συνδεδεμένα καὶ θαυμάσιως ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐκτυλισσόμενα, θὰ ἔμενον θεθαμμένα, καὶ ἄγνωστα τῷ φιλολογικῷ νόσμῳ.

Ἄλλ' ἄς συνταξειδεύσωμεν τῇ κορωνίδι ταύτῃ τῶν περιηγητῶν ἣν κακὴ τύχη μετεποίησεν εἰς ἔμπορον, καὶ ἔλθωμεν μετ' αὐτοῦ εἰς Κύπρον ὅπου ἡ βασιεῖα καὶ ἀπαράμιλλος σοφία τοῦ ἐκτυλίσσεται ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ μεγαλειότητι.

Ἐν Κύπρῳ μετὰ τὴν ἀλλων πολλῶν εἶδε λέγει ὅτι «οἱ Ἕλληνες ἀγρόται παίζουσι μέγα κομβολόγιον». Ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ὁ μυθιστοριογράφος μας συνέχεε τὴν ἐπίσκεψίν του μετ' ἄλλης ἣν εἰς Τουρκικὴν ἢ Ἀραβικὴν τινα πόλιν ἐπεχείρησε, διότι εἶνε γνωστὸν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐπισκεψαμένους τὴν Κύπρον (ἐκτὸς τούτου) ὅτι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀγρόταις εἶνε παιγνίδι ἄγνωστον τὸ κομβολόγιον· πρᾶ τισι δὲ πολίταις καὶ τούτοις τοῦ παλαιοῦ φυράματος μόνον εἶνε χρήσιμον. Παρακατιῶν «δμολογεῖ ὅτι ὅσῳ μᾶλλον ἀνεστράφη τοῖς Κυπρίοις τοσοῦτῳ μᾶλλον ἠλαττώθη ἡ πρὸς αὐτοὺς συμπάθειά του», ἀμέσως δὲ προσθέτει ὅτι «μέχρι τῆς γῆς οὐδαμοῦ τῆς νήσου ἐφαίνετο Ἰσραηλίτης, ὅπερ μαρτυρεῖ ὅτι οἱ κάτοικοι εἶνε ἐπισημοὶ καὶ πονηροὶ ἢ καὶ πονηρότεροι, καὶ γνήσιοι ἀπόγονοι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ»· ὥστε βαρόμετρον δεικνύον τὸ ποῖόν τοῦ χαρακτήρος ἐνὸς λαοῦ κατὰ τὸν σόφον νόμον τοῦ Γερμανοῦ εἶνε οἱ Ἑβραῖοι· ὅπου οὗτοι ὑπάρχουν, ἐκεῖ λαὸς ἡμέτερος καὶ καλός· ὅπου δ' οὗτοι δὲν ὑπάρχουν, ἐκεῖ λαὸς πονηρός ἢ καὶ πονηρότερος. Ἐξ ἀβρότητας ὅμως, φαίνεται, παρέλειψε νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Κύπρος ξενίζει σήμερον Ἑβραίους τοὺς ὅποιους οἱ Γερμανοὶ ἐδίωξαν καὶ ἐκακοποίησαν.

Τὴν χαλαρότητα τῶν ἠθῶν εἶκασε—λέγει—ἐκ πολλῶν τε ἄλλων (ποῖον ἀρά γε;) καὶ ἐκ τῆς δε τῆς περιπτώσεως· ὅτι προσελθὼν χάριν ἐπισκέψεως εἰς ἕνα τῶν πρώτων Ἑλληνικῶν οἰκῶν, εἶδε μαύρην ὑπηρέτριαν ἔχουσαν ὀδόντας λευκοτέρους ἐλέφαντος, τὴν ὅποιαν ὁ ἔρμηνεύς του Κ. Κ. [ἀγνοοῦμεν τίς οὗτος] εἶπεν ὡς θυγατέρα μυθικήν τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅτε δὲ ἐμβρόντητος τὸν ἠρώτησε πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τηρῶνται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοιαῦτα τέκνα, ἔλαβεν ἀπάντησιν ὅτι «τοῦτο συμβαίνει πολλάκις» καὶ ὅτι «ἡ νόμιμος γυνὴ οὐδαμῶς ἀντιλέγει». Ἐν-

ταῦθα ἀγνοοῦμεν πότερον τὸν ἔρμηνέα ἀρά γε ἢ τὸν ἐπισκέπτην νὰ ἐλέγξωμεν ὡς ψευδέστερον; διότι τὸ τοιοῦτον οὐδαμοῦ τῆς νήσου συμβαίνει. Ἄλλ' ἐτοιμασθητε εἰς ἕτερον ψεῦδος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

Γυνὴ τις ἔφερε προχθὲς εἰς Λεμεσσὸν καὶ ἐπώλησε 4 γομάρια κρασί πρὸς 35 γρόσια ἑκαστον· ἔλαβε λοιπὸν γρόσια ὄλα 140· ἐπλήρωσεν ἀγῶγιον διὰ τὰ ὀκτὼ ζῶα γρόσια 80, ἔδωκε καὶ τὰ τζιο, δύο σελλίγια δι' ἕκαστον γομάρι, γρόσια 52, ὄλα 132· τῆς ἔμειναν ἔς τὸ χέρι 8 μόνον γρόσια ἀπὸ 4 γομάρια κρασί. Ἐκεῖ ποῦ τὰ ἐκράτει καὶ ἐσυλλογίζετο τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσκηνα τοὺς ὁποίους ὑπέφερον ἕως οὗ κατασκευάσῃ, τὰ 4 αὐτὰ γομάρια τὸ κρασί, τὴν ἐρωτᾷ ἔνας: ἔχεις παιδιά κυρά;—ἔχω γυιέ μου, τοῦ λέγει—πολλά;—κάμποσα. Ἐ λοιπὸν, τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ κάμῃς εἶνε νὰ ἀγοράσῃς μετὰ τὰ 4 γρόσια ἡμίσειαν ὀκτὼν χελβάν, καὶ μετὰ τὰ ἄλλα 4 ὀκτὼ κουλούρια, νὰ πάρῃς ἔς τὰ παιδιά σου νὰ φᾶν, νὰ αἰσθανθῶν τὴν γλύκαν τῶν τεσσάρων γομαριῶν, καὶ νὰ λησμονήσῃς τοὺς κόπους ποῦ ὑπέφεραν γι' αὐτά.

Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Λευκωσίας ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀξιολόγου δικαστοῦ Λάρνακος κ. Walpole (διατί ἀρά γε;) ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἐβδομάδα διαρκέσασα μετὰ τὸν Γόρδωνος καὶ Κρόκερ δίκη ἐπερατώθη, καταδικασθέντος τοῦ πρώτου εἰς πενήκοντα λίρας πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ καταδικασθεὶς προτίθεται νὰ ἐφεσιβάλλῃ τὴν ὑπόθεσιν.

ΦΥΓΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἡ ἀστυνομία τῆς πόλεως μας ἔγεινε τὸ κέντρον τῆς ἠθικότητος πιά· καὶ ἐπειδὴ τῶρα εἶνε ψύχρα ἀπεσύρθη ἀπὸ τὰ ἄκρα ἡ ἠθικότης καὶ συνετρεφύθη εἰς τὸ κέντρον· ἀδιάφρον δὲ πᾶν τὸ ἔξω τῆς Ἀστυνομίας γινόμενον, ἀφοῦ ἐκεῖ μέσσω ἡ ἠθικότης ἐβρωμένη σὲ πιά, ποῦ κατήνησαν καὶ γυναῖκες νὰ μβένουν ἐλεύθερα. Ἡ Ἀστυνομία μας, ἀφοῦ ἐφυλάκωσε καὶ ἐκλείδωσεν ἐκεῖ μέσα τὴν ἠθικότητα, τί τὴν μέλλει ἂν τέσσαρα δάκτυλα ἐξωθέν τῆς, αἱ Μαγδαληναὶ ἐξευγενισθεῖσαι πλέον, δὲν ἀφίουν τοὺς ἄνδρας νὰ κοπιᾶζον νὰ πηγαίνον νὰ ταῖς εὐρίσκον, παρὰ πηγαίνον ἐκεῖναι καὶ τοὺς εὐρίσκον ἔς τὰ καφενεῖα; τί τὴν μέλλει ἂν οἱ περ πάντιδες καθήμενοι εἰς τὰ καφενεῖα ἔχουν καὶ πὸ μίαν Μαγδαληνὴν ἔς τὰ γόνατα; τί τὴν μέλλει ἂν μετὰ τῶν γίνῃ καὶ κανὲ

νας καυγάς, και σκοτωμός, αφού μάλιστα εινε ετοιμη αμέσως, αλλά κατόπιν άγωγής και διαταγής υπό του δικαστηρίου, να συλλάβη τον ταραξίαν; "Α ξεύρετε ποτε προσέχη; εαν εκεί μέσα 'ς τὰ Κ α τ α σ τ ή μ α τ α γίνη κανένα: βουβός, τότε σύσωμον την 'Αστυνομίαν την βλέπετε εκεί μέσα και κακή τύχη εκείνου που κλάψη καμιά Μαγδαληνή έναντίον του!!! τον σύρουσάν πετσιάν οι κλητήρες και τον τρυπώνουν μέσα, διότι εινε, λέγουσιν, μεθυσμένος και ταραττει την ήσυχίαν και πιθανόν να κάμη και τίποτε: ώστε καθώς βλέπετε ή προσοχή της 'Αστυνομίας μας εινε όλη ψυχή τε και σώματι εστραμμένη 'ς τὰ Κ α τ α σ τ ή μ α τ α: δέν της έμενε προσοχή παρά πάνω να ρίψη κ' εϊς τὰ καφενεϊα. Και έπειτα δέν το φαντάζεται ότι κατήντησαν οι άνθρωποι τότον βάρβαροι να καταδέχωνται ν' αφίνουσι εκείνας ναρχωνται να τους εδρίσκουν. "Ας το μυρισθῆ μίαν και τότε βλέπετε.

"Ε κύριοι πετσοπούληδες και θηδελλοπούληδες!

Ευχρηστήτητε παρακαλώ εις το εξής να ζυγίζητε καλά και σωστά τα πετσιά και το θηδέλλα σας, διότι δέν θα περιορίζηται να προσέχη μόνον έσας ή 'Αστυνομία, ποιός, θα ζυγίτη εξίκκικα και ποιός θα βρέξη τα πετσιά να μου το λέγη. 'Αστυνομίαν είπα και εγελάπετε: νομίζετε ότι διά την 'Αστυνομίαν της πόλεως, λέγω. "Από τήν 'Αστυνομίαν μου σας λέγω, και απ' αυτήν να προσέχητε, διότι παίζε γέλασε δέν σηκώνει. Εισέρχεται άορατος όπου σας εισέρχεσθε, και στέκει άνωθεν του ώμου σας και κυτάζη τας δουλειάς σας. Η άλλη 'Αστυνομία δούλος μας δέν εινε να εξετάζη τας κλεψιάς, και τας ανηθικότητας και να τὰ βάλλη με τον κόσμον, να χάνη την δημοτικότητα της. Εινε λοιπόν δρόφοροι που σας είπα τοϋτο, και προσέξατε 'ς τήν 'Αρίτην να μη σας καταβώ με το νῆ και με το σῆγμα.

Φίλε Σαλπικτά.

"Αν ξεύρης, ό συμπολίτης μας μίστερ Χάπαν εγεινεν υπάλληλος του Δημαρχείου; 'Ερεύνησε παρακαλούμεν και φανέρωτέ μας το δημοσία, διότι αν δέν εγεινεν, θα ερωτήσωμεν εν τίνι δικαιώματι εκλεισε και εκλειδωσεν ό ίδιος δρόμον δημοσίον; αν τον εκλειδωσε διά να τον οικειοποιηθῆ, και να μη του μιλήση το Δημαρχεϊον (από ευγένειαν έσως) θα του μιλήσωμεν ήμεϊς με γλωσσάν βάρβαρον [διά να τήν ακούση]. αν δέν τον εκλειδωσε διά να μη ρίπτωνται εκεί ακαθαρσίαι, τοϋτο ήτο έργον του Δημαρχεί-

ου εν τούτοις επιθυμούμεν να φωτισθώμεν περι τούτου. ("Επονται υπογραφαί πέντε).

'Απ. Σ. Τα πρακτικά του Δημαρχείου μήπως εινε κλειδωμένα μες' το σαντούκι; άπαγε τῆ βλασφημίας! Εινε διαδεδημοσιευμένα εις τόσας εφημερίδας, και αναγνώσατε να δῆτε αν διωρίσθη υπάλληλος ή όχι: τί θέλετε να μ' ανακατώσητε κ' έμένα;

Φίλε Σαλπικτά [άλλος πάλιν.]

Θά σ' ερωτήσω να μ' εξηγήσης εν μυστήριον [από μυστήρια εγέμισεν ή νῆσος, και αυτός εινε ακόμη ξεμυστήρευτος.] 'Υπάρχει αν ξεύρης νεώτερος νόμος ό όποιος εμποδίζει το να βλέπη τις από του παραθύρου εις τον δρόμον; σε παρακαλώ να μου είπης γι' αυτό δημοσίω, επειδή χθές ενώ εϊργαζόμην εις το μαγαζίον πλησίον παραθύρου, διότι ερριψα τυχαίως το βλέμμα μου από το παραθύρι έξω και είδα την άμαξαν του Διοικητού της πόλεως μας εις την όποιαν ήτο εκείνος, και ή αξιοτίμος σύζυγός του, ήλθεν αμέσως μέσα ζαπτιές τις και μ' ήρώτησε διατι να ιδω από το παραθύρι, και με ύβρισε συγχρόνως ενώπιον των άλλων συνεργατών μου. 'Επειδή λοιπόν άγνοώ αν ήνε τοϋτο εμποδισμένον, παρακαλώ αν υπάρχη νόμος ό όποιος δίδει το δικαιώμα εις τον ένα να ύβριση τον άλλον όταν στραφη και τον ίδην, φανερώσατε τοϋτο δημοσίω διά να προσέχωσι πάντες, άνευ άδείας Κυβερνητικής να μη ανοίγωσι τὰ μάτια.

Λεμητσός 6) 18 Δεκεμβρ' 84. Ν. Ν.

'Απ. Σ. 'Υπάρχει μάλιστα τοιοϋτος νόμος υπό χρονολογίαν 650 της 'Εγείρας, και ό όποιος επειδή εθεωρήθη καλός υπό των Ευρωπαίων, ήρχισε να εφαρμόζηται τώρα. Οι Τούρκοι ήσαν τρελλοί: διά να προφυλαχθώσιν από τὰ άτακτα βλέμματα, έτυλίγοντο μες 'ς τὰ σινδόνια σαν φαντάσματα. Οι Ευρωπαίοι όμως έχουν νοϋννν! αντί να περιορίζωνται κείνοι να στενοχωρώνται, περιορίζωσι τὰ βλέμματα: πώς σου φαίνεται αν βάλλη κ' εις ήμας από κείνα που βάλλουν 'ς τὰ ζώια που ζέγνουσ' τὰ άλακάτια, διά να περιδριζήται το βλέμμα να βλέπωμεν μόνον τὰ πόδια μας.

'Εχάταμεν από τινος τον Ξένον μας που επισκέπτεται την Λεμητσόν, και τον Πολίτην που του την δείχνει: τρέξε πάνω τρέξε κάτω, με τους τελλάλιδες μόλις τους βρῆκαμεν και ξεύρετε που ήσαν; αν το μαντεύσατε. . . ήσαν οι φίλοι μας και οι δρό 'ς την Πυρραϊαν!!! 'Επήγε λέγει ό Ξένος να ιδῆ εκ του πλησίον πράγματα πολλά τὰ όποια θα μας πῆ, λέγει, μετά ταϋτα: άλλ' εκεί επῆσαν φαίνεσθαι και 5—6 πυρραϊ-

και εξήλθον να κάμουν τον γυρόν του, με πόδια όλίγον έξευγενησμένα, αλλά με γλωσσάν ερριθυμον.

Ξεν. — "Ωχ Θεέ μου! Παναγιά μου! τί ν' αυτά πουδα κεί μέσα;

Πολ. — Δέν σου ελεγα δέν πρέπει, για να πάμεν μεϊς κεί μέσα; έλα τώρ' αυτοί που βλέπουν, δέν θα μας νομίσουν ότι. . .

Ξ Τήν δουλειάν μας! τήν δουλειάν μας, και άδύφορον τί λέγουσιν. . . Δέν μου λέγεις τ' εινε τοϋτο;

Π — Εινε κτίριον που έχει όλα τὰ γραφεία μέσα. Δικαστήριον το λέμεν.

Ξ — Και τί θέλει τόσον πλήθος, πουνε δώ συναθροισμένον;

Π — Έρχουν δίκας για να δούσι.

Ξ — Τοϋτα όμως τὰ φανάρια δέν τὰ βλέπουν να ανάπτουν: διατι λοιπόν τὰ βάλλαν;

Π — Ουδ' εγώ δέν ξεύρω τοϋτο: περιμένομεν να δούμεν: έσως όμως θα τ' ανάπτουν, όταν ήνε ραμαζάνι.

Ξ — 'Αλλο βλέπω ζαπτιάν, και μου φαίνεται πως ότι, κατι λέγει προς ήμας.

Ζαπτιές — Κάτζ όρτάν' κάτζ πούρχταν.

Ξ — "Α! να κάτσωμεν μας λέγει: όχι φίλ' ευχαριστούμεν: είδες-είδες ότ' οι 'Αγγλοι σας έμόρφωσαν τους Τούρκους;

Π — Τι; να κάτζης; που να κάτζης; δέν ακούς ότι μας διώχνει, για να φύγωμ' από 'δω;

Ξ — Για να φύγωμεν μας λέγει; και γιατι τί του συνέβη;

Π — Εινε λέγ' εμποδισμένον να στεκώμεθα 'δω πάνω.

Ξ — Και λοιπόν προς τί το κάμν, αφού δέν εινε για χρῆσιν; α! δέν το πιστεύω νανε τόσον βάρβαροι οι 'Αγγλοι κ' ή διαταγή αυτή δέν πηγάζει απ' εκείνους: έση βέβαιος εις τοϋτο.

(άκολουθεί)

"Ενθερμος των Μουσών λάτρης, καρδία αφειδώς ποτισθείτα των ναμάτων της Κασταλίας, χειρ δεξιῶς κινούσα τον κάλκμον ό κ. Χρ. Παπαδόπουλος δικαστής εν τῷ 'Επαρχιακῷ Δικαστηρίῳ 'Αμμοχώστου, εθηρεστήθη να τιμηση τας στήλας της «Σαλπικτας» διά του εξής ποιήματος, έπερ άσμενοι καταχωρίζομεν

ΤΥΧΗ της ΒΙΟΥΝΙΑΣ.

(άπόσπασμα άνεκδότου 'Επικ. Ποιήματ).

Α.

"Ελαμψε φέγγων ό φαεσφόρος, προβαίνων φαίνεται τελεσφόρος: φύσιν τήν όλην διαφωτίζει, φαιδρώς τὰ πάντα και σελαγίζει.

"Η άρμονία πλέκουσα νήθει παρασκευάζει άνθών πληθή: ύφαίνει κρίκους εις τον ιστόν της σπεύδουσα ρίπτει τον ιστόν της:

νήμα ποικίλον και πρασινίζον,
 ραδάμων σμήνος τὸ ἐαρίζον.
 Τέρπεται τότε ἡ Εὐβαλεία,
 ἡ τῶν χαρίτων κόρη τελεία.
 Αἱ ἀηδόνες μέλος κίδοῦσι
 καὶ αἱ τρυγόνες συμμελωδοῦσι·
 χαίρει ἡ φύσις ἐν εὐφροσύνῃ
 καὶ τ' ἀγαθὰ τῆς εἰς ὅλους χύνει.
 Ὅλοι χορεύουσιν εἰς λειμῶνας
 ὅλοι συλλήβδην καὶ κατὰ μόνας.
 Πλὴν ἓνας μόνον κλαίων στενάζει
 ἐν ἐρημίᾳ τρέγων καὶ κράζει·
 δάση, κοιλάδες, ὦ Σεις φωνάζει,
 ἡ ποθητὴ μου ποῦ εἶναι; κράζει·
 κ' ἐξάκφνης ἤχος δονεῖ εἰς ὦτα,
 τοῦ νέου τούτου, ὅστις ἤρωτα.

«Σοὶ λέγει ταῦτα δι' ἐμοῦ,
 ἂν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς
 καὶ πρὸς τὴν δόξαν, ἧς ποθεῖς
 πρὸς πάντα νὰ ἐρίσῃς.
 Ἦμην ἡ γῆ τῶν Βιθυνῶν
 ἐνδοξὸς ἐν Ἀσίᾳ,
 ἐν τῷ ἐδάφει τῷ ἐμῷ
 Μουσῶν ἦν πανθαῖσι·
 Οἱ Ἕλληνες οἱ ἀγαθοὶ
 ἔγειναν οἰκιστὰί μου,
 μ' ἐλάμπρυναν μ' ἐδόξασαν
 οὗτοι οἱ ἐρασταὶ μου.
 Ἦ γῆ, ἦν ἤδη σὺ πατεῖς,
 ἦν χώρα τῶν ἐνδόξων,
 Πλὴν φεῦ! ἤδη κατήνησα
 λάφυρον τῶν ἀδόξων!
 Ἐγὼ πολλοὺς παρήγαγον,
 κ' ἐγέννησα ἀνδρείους,
 δι' ὧν δαινοῦς κατέστρεψα
 βαρβάρους καὶ ἀγρίους.
 Ἠὺθαζε σέλας οὐρανόσ
 εἰς τὸν ἐμὸν αἰθέρα
 καὶ Ἴππαρχος ὁ Νικαεὺς
 ἐμέτρει τὸν ἀστέρα.
 (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΗ.

Ἦ γυναῖκες! εἶνε μάλιστα
 διὰ σᾶς ὁ κάλαμός μου
 ἄγγελοι τῆς ὑψηλίου
 ἀλλὰ δαίμονες τοῦ κόσμου.
 Τὴν χαρὰν ἐσεῖς τοῦ κόσμου
 καθιστᾶτε γλυκυτέραν
 καὶ τὴν λύπην αὐτοῦ πάλιν
 καθιστᾶτε πικροτέραν.
 Ἄν σᾶς ἐπλασεν ὁ πλάστης
 βλέμματα νὰ κυνηγῆτε,
 δὲν σᾶς εἶπε καὶ μὲ λούσα
 ἄπειρα νὰ ὀπλισθῆτε.
 Καί! σᾶς ἔχει τῶν βλεμμάτων
 κυνηγοὺς διωρισμένους,
 πλὴν σᾶς ἔχει μὲ τὰ ὄπλα
 τ' ἀναγκαῖα ὀπλισμένους.
 Ἄπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπόν σας
 ρεῖι χάρις γυναικεία,

ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὰς χεῖρας
 εἶσθ' ἐν πλήρει πανοπλίᾳ.
 Ἄν σᾶς ἦτο ἀναγκαῖα
 ποικιλία φορεμάτων,
 ἂν σᾶς ἦτο ἀναγκαῖα
 ποικιλία κοσμημάτων
 θὰ σᾶς τὰ δίδεν ἐκεῖνος
 ὅστις πλάστης σας ἐκλήθη
 ὅστις χάριτας ἀπείρουσ
 διὰ σᾶς δὲν ἐλυπήθη,
 καὶ θὰ ἔμενον αἱ λίραι
 αἱ ριπτόμεναι ματαίως,
 καὶ εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας
 θὰ εἰδίδοντο δικαίως.
 — Εἶνε βλάβη τὸ κορσέ σας
 διὰ χάριν τοῦ κορμιοῦ σας,
 νὰ πιέζῃ τὰ σπουδαῖα,
 μέλη τοῦ ὀργανισμοῦ σας,
 πνεύμονας, καρδίαν, ἦπαρ,
 στόμαχον καὶ δρὸ ἀκόμα
 ἀτινα τῶν πρωτοπλάστων
 μόνον ἔχασε τὸ στόμα.
 — Μ' ὅλα σας αὐτὰ τὰ λούσα,
 μ' ὅλα τὰ κοσμήματά σας,
 ὅλ' οἱ ἄνδρες δὲν ὑπνώττουν·
 ξεύρουν τὰ φρονήματά σας·
 θέλετε νὰ θαυμάσθῃτε,
 θέλετε νὰ δοξασθῃτε,
 θέλετε νὰ λατρευθῃτε,
 θέλετε ν' ἀγαπηθῃτε,
 θὰ ἐγένετ' ὁ σκοπὸς σας
 Δεσποσύναι καὶ Κυρίαι
 τῶν ἀνδρῶν ἐν δὲν ἦσθε
 εἰς τὸν κόσμον διπλασῖαι.
 Καὶ ἀδάμαντος ὀλίγουσ
 κέκτηται ὁ κόσμος ὅλος,
 ἀλλ' ἀστέρων εἶνε πλήρης
 ὁ ἐπάνωθεν μας θόλος.
 — Καὶ αὐτὰ ὅλα σᾶς κάμνουν
 τρυφηλὸν νὰ ζῆτε βίον,
 καὶ θαρρεῖτε πῶς ὁ χάρων
 εἶν' ὁ ἥλιος καὶ τὸ κρῦον.
 Δι' αὐτὸ καὶ τὰ σχολεῖα
 τῆς ἰατρικῆς αὐξάνουν,
 κ' ἰατροὺς νὰ ξεφουρνίζουν
 εἰς τὸν κόσμον δὲν προφθάνουν.
 — Ὅλα τὰ κοσμήματά σας,
 ὅλα κάμετέ τα λίρας,
 κ' ἀπὸ λούσα κ' ἀπὸ μῶδας
 ἀποπλύνετε τὰς χεῖρας.
 Νὰ ἐνδύεσθε ὀλίγα
 καὶ ἀπλᾶ νὰ προσπαθῆτε
 καὶ εἰς τὴν σκληραγωγίαν
 βαθμηδὸν νὰ γυμνασθῆτε
 καὶ θὰ ἦσθε τότε ὠραῖαι
 εὐρωστοὶ καὶ ρωμαλέαι
 καὶ θὰ γίνητε γυναῖκες
 Σπαρτιάτιδες ἀρχαῖαι.
 Τότε πλέον τότε ὅλοι,
 ὅλοι θὰ σᾶς ἀγαπῶσι
 καὶ αἱ πέτραι καὶ τὰ ξύλα
 τότε θὰ σᾶς ἐκτιμῶσι.
 — Πρὸ τίνος ἐν Γερμανίᾳ
 Δεσποσύναι καὶ Κυρίαι,
 εἶπον νὰ φραγοφορήσουν,
 καὶ τὸ εἶπον αἱ ἰδίαι·

εἶπον ρίπτουν ὁμοφώνως
 τὴν στολὴν τὴν γυναικεῖαν,
 καὶ ἀμφότερα τὰ φύλα
 νὰ φοροῦν στολὴν ὁμοίαν.
 Εὐγε των! λαμπρὰ ἰδέα·
 εὐγε! εὐχομαι νὰ γίνῃ
 καὶ φυστάνιν εἰς τὸν κόσμον
 οὐδὲ ἓνα νὰ μὴ μείνῃ.
 Τότ' ἐνθουσιῶν ὁ κόσμος
 θὰ χειροκροτήσῃ ὅλος
 καὶ αἱ ἄγαμοὶ γυναῖκες
 θὰ νυμφεύωνται εὐκόλως.
 — Αἱ! πρὸς τὸ παρὸν τιαυῦτα
 εὐχομαι κ' αἱ συμβουλαὶ μου,
 εὐχομαι νὰ εὐρουν χώρον
 ἔς τὴν καρδίαν σας ἀδελφαί μου·
 ἀλλὰ ψάλλω ἔς τὸν ἀέρα
 τὸ κορσέ δὲν σᾶς ἀφίνει,
 τὴν καρδίαν ἐλευθέρην.
 Ἐγραψα γιὰ σᾶς ὠραῖα,
 πλὴν ἂν μοῦ καταρασθῆτε
 νὰ μὴν εὐρετε ποτέ σας
 καὶ σεῖς ὅ,τι κυνηγεῖτε.
 Ἐν Λεμησσῷ.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)
 Κρασία ἄπισσα τὸ γομ. Γρ. 140
 Κρασία νεα τὸ γομάρ. 50—60—80—
 120—132
 Ρακὴ 19 βαθμ. ἡ ὀκὰ 1 καὶ 30
 Σταφίδα μαύρη 35]40
 σταφίδια ξηρὰ 1. 5]40
 Χαρούπιχ τὸ χαλεπικὸν καντάρι γρ.
 85 εἰς τὰς ἀποθήκας.
 Λευκωσίας (λίρα ἀγγλ. Γρ. 182.)
 δ σῖτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 20—22.
 ἡ κριθή ,, [16 ὀκ.] 13—14.
 κρέας βοδινὸν ἡ ὀκὰ γρ. 10—11
 ,, προβατίσιον ,, 12—14
 λάδι νέον ἡ λίτρα ,, 17—18

Ἀίνιγμα 41.

Ἄπο ὦ ρ α τ ο ν κ ὀ κ κ α λ ο ν
 φραντζέζικα γραμμέμον
 τὸ ὄνομά σου φίλε μου
 φαίνεται καμωμένον.
 Ἦ νὰ το . . . ἐὰν δὲν ξεύρῃς
 βάλε νὰ σ' τὸ διαβάσουν
 καὶ νὰ ἀκούσῃς ἔξαφνα
 τ' ὠραῖον ὄνομά σου.
 Λεμησσός. Ε. Κ. Δ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.